

CERKVENI GLASNIK ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1.— Din.

LETO 1936

JULIJ

ŠTEV. 7

Ko smo zaključili prvo stoletnico

posvetitve naše župnijske cerkve in začeli novo stoletnico, je imel po lepi večerni procesiji mil. g. stolni prošt in generalni vikar Ignacij Nadrah, bivši tržiški kaplan, za zaključek jubilejnih slovesnosti krasen in pomemben govor, katerega vsebina naj bo vsaj približno podana:

Ljubi Tržičani!

Stoletni jubilej Vaše farne cerkve je končan. Lepše bi ne bili mogli tega praznika slaviti, kakor smo ga. Vaša cerkev se je, po Vaši znani radodarnosti in po neumorni delavnosti Vaših zadnjih župnikov, razširila in oplešala, da stoji danes tu kot izbrana božja zastopnica. V celi tržiški župniji se lepo, času primerno razvija in udejstvuje versko življenje. V zadnjih dnevih pa se je Vaša fara tudi duhovno lepo prerodila, da bi mogel vsak od Vas dostojno praznovati stoletnico cerkvene posvečenja in da bi bil vsak od Vas tempelj božji, okrašen s cvetjem krščanskih kreposti, v katerem bi v sijaju božje milosti deloval Sveti Duh.

Sto let posvečene Vaše cerkve je kakor sveta duhovna zgradba, katero so zgradili ljudje, Vaši očetje, Vaši predniki, Vi pa dokončali. Vaši predniki so polagali temelje, nekdanji duhovni pastirji smo v tej župniji sejali seme božje besede in gojili krščansko življenje. Kar je en rod prejel, to je kot dragoceno dedščino zapustil sledečemu rodu. Nič se ni popolnoma izgubilo; ljubi Bog je dajal svoj blagoslov, da je vse tako lepo raslo in se razvijalo.

Kako lepi so spomini na nekdanje tržiške čase! Veličastne podobe starih Tržičanov stopajo pred nas. S kolikim spoštovanjem se spominjamo tega in onega. To so oni, ki so nekoč v tej župniji živeli. Nekdanje tržiške gospe, tako blagega srca! In delavci, v lepi slogi s svojimi gospodarji! Za vse je bilo dosti kruha in živeli so v božjem miru med seboj. Vse je vodil Bog in vsi so prihajali v to cer-

kev, molili svojega Boga, sto in tisoč jih je bilo in življenje vseh, ki so bili s cerkvijo zvezani, je bilo srečno. Božji blagoslov je ostal stoletja pri njih.

Stoletni jubilej je končan. Začenja se nova stoletnica. Kakšna bo?

Kristus je rekel farizejem in saducejem: »Ko se zvečeri pravite: Lepo vreme bo, kajti nebo se žari. In zjutraj: Danes bo viharno, kajti nebo se žari megleno. Obličje neba torej znale presojati, znamenj časa pa ne morete.«

Tudi mi imamo danes znamenja, ki nam jasno odkrivajo prihodnost.

Predčsem se zdi, da se spolnjujejo sedaj besede Jezusove: »Vstal bo narod zoper narod in kraljestvo zoper kraljestvo.« Vojske so vedno na svetu med vsemi narodi. Toda takih razmer, kot so danes, še ni bilo na zemlji. Vsa ljudstva živijo v neprestanem strahu, da jih ne napade njihov sosed. Sklepajo narodi med seboj obrambne pogodbe, pa jih zopet razdirajo. Narodi se strašno med seboj oborožujejo: na suhem, v zraku in na morju, kot da bi se vse pripravljalo za grozno svetovno morijo. Da bi ta napetost ponehala, se ublažila in polegla, ni nobenega upanja.

Polom sedanjega socialnega reda je popoln. Na eni strani vidimo pri nekaterih neizmerno bogastvo, na drugi strani pa je vedno večje število tistih, ki nič nimajo. Popoln polom je neizogiben in kaj potem! Komunizem se hitro širi po svetu. Po nekaterih deželah javno, drugje skrivaj. Gorje svetu, če ga dobi v oblast komunizem. Ta komunizem brez Boga, ta komunizem, ki proglašja, da je Bog njegov sovražnik, ki hoče celo ime božje iztrebiti iz zemlje. In ta komunizem ni nič drugega kot dosedanji kapitalizem, saj jemlje delovnemu človeku vso svobodo. Človek je najbednejši suženj, nima pravice sam misliti in ni varen svojega življenja. V največji bedi preživlja svoje življenje.

Nobenih veselih znakov nam ne odkriva pogled po svetu. Svet se je ločil od Boga. Možje, ki vodijo usodo narodov, prihajajo

skupaj na posvete, pa vsi ti vesoljni posveti se vrše brez Boga, brez molitve, brez ozira na božje zapovedi. V nekaterih deželah so Bogu napovedali kar naravnost vojsko! Ljubi Bog se ne oglasi takoj, čeprav ga preklinjajo, čeprav oskrunjajo njegove dneve. Če se pa ta Bog enkrat oglasi, kaj bo potem! Svet se je obrnil od Boga, zato se obrača tudi Bog od sveta ter ga prepušča samemu sebi. Kam vodi življenje brez Boga, je pa vsakemu jasno. — Vse gre navzdol in kako bo takrat, ko pride svet od bridkega spoznanja, da je brez Boga! Svet vedno potrebuje Odrešenika, brez Kristusa in njegovih svetnikov pa mora postati nesrečen.

Toda, ljubi kristjani, naj bo pogled v teh časih še tako temen in žalosten, mi vemo, da imamo enega Očeta, ki svojih otrok ne pozabi. Tisti, ki so vedno njemu zvesti, so v njegovem varstvu. Tudi če se kdo od njega loči in se s krivih potov k njemu vrne, ga sprejme z odprtimi rokami. Saj ste imeli in pač še imate tudi v Vaši župniji koga, ki v življenju ne upošteva Boga in živi v grehu, pa se le skesan vrne k svojemu nebeškemu Očetu, če ne prej, pa ob zadnji uri. Božja previdnost vlada nad narodi, kakor nad vsakim človekom. Za narode in za nas velja isti pregovor: Človek obrača, Bog pa obrne.

Bili so večkrat že zelo žalostni časi, morda še težji kot sedaj. Pa se je še vedno obrnilo in prišli so lepši dnevi. Vedno so bili ljudje, ki so se dvigali zoper Boga, ki so hoteli prevreči božje zakone, napovedali so upor Bogu, a dosegli so le to, da je nanje prišlo razdejanie, obubožanje in pogin celih krajev in narodov. Nesreča se je vrstila za nesrečo in ko

je bilo gorje največje, se je Bog obrnil zopet k njim, pritegnil narode zopet k sebi, da so začeli izpolnjevati njegove zapovedi, ki so pogoj za vsako človeško življenje.

Če pa kljub vsem žalostnim znamenjem mirno gledamo v bodočnost, je to zato, ker izročamo skrb svojemu dobremu nebeškemu Očetu.

V prihodnjih stoletjih se bo na zemlji gotovo marsikaj temeljito izpremenilo. Če se svet ne povrne k Bogu, bodo prišli časi, kakršnih še ni bilo. Grozno razdejanje bo po vsej zemlji, kupi razvalin bodo neizmerni. Le enega sovražniki božji ne bodo zmogli: Boga ne bodo mogli nikdar vreči z njegovega prestola in njegova Cerkev bo ostala na zemlji do konca sveta.

Zato prisezimo danes neomajno zvestobo Bogu in katoliški Cerkvi. Če se bo majal ves svet in razpadal v razvaline, bo Petrova skala trdno stala in nič se ne bo zgodilo tudi tistim, ki se bodo nje držali. Zato, dragi Tržičani, stojte tudi Vi, kakor Vaši predniki! Vaši dedje Vam niso zapustili morda bogastva in drugih posvetnih dobrin, zapustili so Vam pa sveto vero. In ta Vam daje moč v vseh bridkostih življenja, sladi Vam z nebeško tolažbo vse Vaše grenke dneve. Skrbite torej, da tudi Vi izročite neokrnjeno to sveto vero svojim otrokom. In ko pride čez sto let druga stoletnica posvetitve Vaše cerkve in ko bodo takrat Tržičani zopet praznovali novo stoletnico, bodo hvaležno zrlí nazaj na Vas in Vas blagoslovljali. Zato Vam bo sedaj ob sklepu te slovesnosti dal Kristus svoj blagoslov, ki naj nam bo poročstvo, da iz te lepe prve stoletnice zraste druga, še lepša! Amen.

Čestitke tržiški župniji

so prihajale ob jubilejnih dnevih od vseh strani. Oglašali so se številni prijatelji, ki so s tržiško župnijo v katerikoli zvezi. V imenu župnije se je župnik vsakemu zahvalil, ker so pač čestitke prihajale na njegov naslov. S posebnimi priznanji in voščili sta se oglasila tudi naš ljubljeni nadpastir in naš ljudski ban. Ti dve pismi ohranimo z natisom v župnijskem listu, dasi je objava prvega župniku nerodna, ko zadeva njega tudi osebno. Pa bodi!

Pismo prevzv. g. škofa se glasi:

Gospodu Antonu Vovku, župniku v Tržiču.

Ob stoletnici posvečenja župne cerkve v Tržiču želim tudi jaz podeliti priznanje žup-

ljanom za njihovo otroško navezanost na župnijo, za njihovo ljubezen in spoštovanje do duhovščine in za njihovo vse stoletje trajajoče lepo krščansko življenje, priznanje pa tudi sedanjemu župniku in vsej duhovščini za skrbno delo in vestno izpolnjevanje odgovornih dolžnosti, zato Vas ob tej priložnosti imenujem za škofijskega duhovnega svetnika.

V Ljubljani, dne 6. junija 1936.

Škof: † Gregorij Rožman.

Pismo g. bana se pa glasi:

Gospod župnik!

K stoletnici posvetitve Vaše župne cerkve, ki jo boste slovesno obhajali v nedeljo, dne

7. t. m., Vam in vsem Vašim župljanom v svojem imenu, kakor tudi v imenu poverjene mi banovine, najlepše čestitam. Želim, da bi bila Vaša župna cerkev, kakor doslej, tudi v bodočnosti toplo ognjišče, ob katerem naj bi se Vaši župljani radi zbirali in prejeli v

izobilju božjih milosti ter se ogrevali za čednostno življenje in za vse dobro in plemenito.

Vam in vsem župljanom pošiljam obenem ob tej priliki svoje najlepše pozdrave.

V Ljubljani, dne 4. junija 1936.

Ban: Dr. Marko Natlačen.

Ko je izšla knjiga o Tržiču,

je bilo seveda mnogo veselja in govorenja zlasti v domači župniji. Pa kmalu so se pričeli oglašati tudi naši prijatelji izven Tržiča. Župnik in tudi pisatelj knjige sta prejela nešteto čestitk in priznanj. Strokovno oceno so pa prinesli tudi mnogi naši listi. Otmimo pozabljenju nekatere izrazite stavke iz pisma, ki jih je prejel tržiški župnik in za zaključek dodajmo še strokovno oceno g. profesorja Maksimilijana Miklavčiča, ki je napisal brez najmanjšega vpliva — g. pisatelja niti ne pozna! — lepo oceno v »Slovenecu« dne 30. maja.

1. Prevzvišeni g. nadškof dr. A. B. Jeglič piše:

Gospod župnik!

»Ješta no,« kako ste me presenetili s knjigo »Zgodovinski drobci župnije Tržič«. Bogata je. Kje je pisatelj toliko podatkov dobil? Prebiral sem in sem knjige vesel.

Ko sem bil mlad fantič, sva z očetom »grodelj in žlindro« v Tržič in iz njega vozila.

Kot študentje smo se, idoč na počitnice, radi mudili pri Pavlinu v Podbrezjah in tam smo naročili »tržiške bržole«.

Sedaj pa sklenem s tržiško pesmijo:

»Tržičani se lahko štemajo,
ker fajmoštra Vovka imajo.«

Čestitam za 100 letnico posvetitve cerkve. Memento! Z Bogom!

Stična, dne 30. maja 1936.

Vaš posvečevalec: škof Jeglič.

2. G. stolni prošt in generalni vikar, bivši tržiški kaplan, g. Ignacij Nadrah, piše med drugim:

Prav lepa hvala za krasno knjigo. Z veseljem jo prebiram in si obnavljam spomine iz mladih let.

3. G. biseromašnik, bivši tržiški kaplan, Josip Lavtižar:

...ampak to niso »Zgodovinski drobci«, temveč obširna zgodovinska knjiga Vaše župnije. Imamo že več opisov župnij ljubljanske škofije, toda Vaša knjiga nima glede vsebine

in mnogoštevilnih slik nobene enake. To je veliko delo, h kateremu čestitam Vam in g. župniku Kraglu. Knjiga ima odličen prostor v našem zgodovinskem slovstvu ter dela čast izdajatelju, pisatelju in tržiški mestni župniji.

4. G. zlatomašnik, bivši tržiški kaplan, Janez Molj:

...Jeseni novembra bo minilo že 53 let, odkar sem se poslovil od Tržiča. Vendar ga imam še vedno v živem spominu. Spominjam se posebno prihoda v Tržič leta 1880. Oba skupaj sva prišla z g. Špendalom, isti dan, skupaj na istem vozu. On iz Cerklj kot administrator, jaz kot kaplan in katehet. Sama sva bila, oba sva stanovala v kaplaniji.

Poslana knjiga — tako obširna tržiška kronika! Moram priznati, da me je iznenadila. Knjiga je res nekaj izrednega za Tržič in za poznavalce Tržiča. Že pri prvem, površnem pregledu mi je oživel toliko prijetnih spominov na nekdanje patriarhalne tržiške čase. Znani kraji, znane hiše, toliko znanih prijateljskih oseb! Nobene službene postojanke se tako živo ne spominjam kakor Tržiča. To bo zame prijetno razvedrilo na stare dni.

5. Monsig. Viktor Steska, škofijski računovodja v Ljubljani:

Bili ste tako prijazni, da ste mi poslali prelepo knjigo zgodovine Vaše župnije.

Kolikor mi je bilo mogoče knjigo prečitat, sem storil. Bil sem je jako vesel. In toliko slik! Kako boste vse to poravnali?...

6. G. Janez Zabukovec, bivši župnik v Križah, sedaj v Komendi:

Knjiga o Tržiču je res pisana prav posebnost za Tržič. Zgodovina posameznih hiš vleče ne le posamezne sedanje lastnike hiš, ampak tudi druge Tržičane. Ravno to bo vzrok, da bodo knjigo kupili. Koliko ogromnega dela je bilo z zbiranjem in urejevanjem vseh podatkov, dobro vem, ker sem se s takimi reči sam ukvarjal. V Križah sem postavil rodovnike posameznih hiš. Toliko slik v knjigi! Koliko stanejo že sami ključji! Tako

krasno in veliko knjigo za tako majhno ceno je mogoče izdati samo v Trzinu. Čestitati je treba ne le pisatelju in izdajatelju, ampak tudi Trzinčanom!...

7. G. Gross Karel, tržiški posestnik, ekonom semenišča v Ljubljani:

Prav iskreno se Vam zahvaljujem za Kraglovo knjigo o Trzinu, posebno ker ste sprejeli v njo toliko podatkov in še celo slike mojega rajnega očeta in strica ter jima s tem postavili spomenik za vedno.

Pa tudi sicer mi knjiga vzbuja lepe spomine na znanca, katere sem včasih srečaval v Trzinu, ko sem prihajal z očetom na počitnice.

Res, prav iz srca Vam čestitam k temu delu!...

8. Uredništvo »Glasnika Srca Jezusovega« v Ljubljani:

Knjiga je prišla pravočasno, da bo ocenjena v Glasniku. Čestitamo k tako krasni opremi! To se boste Trzinčani postavili po vsem svetu. Naj bo vse v večjo čast božjo!...

9. G. Jožef Godina, misijonar in ravnatelj tiskarne v Grobljah:

Nameraval sem želeli uspeha, toda, kakor pravijo poročila, moram le še čestitati. Deo gratias! Bog blagoslovi!...

10. O. dr. Stanko Aljančič, katehet v Mariboru:

Prisrčna hvala za res reprezentativno knjigo, na katero smo lahko vsi Trzinčani ponosni. G. Kragl se je potrudil in ustvaril knjigo, ki se lahko postavi ob strani vsake podobne študije. Kdor bo kaj hotel zvedeti o Trzinu in Trzinčanih, jo bo rabil. Najbrže bo težko najti družino v tržiški župniji, ki ne bi želela imeti te knjige. Cena pa tudi ni velika.

11. Br. Amat Gaberc, Trzinčan, v frančiškanskem samostanu v Kamniku:

Bolj me je razveselila knjiga, kakor ne vem kaj. Romala je kar iz rok v roke. Kdaj je vse to g. župnik Kragl nabral? Knjiga je dala pač mnogo dela in potov. Toliko fotografij!...

12. S. Jadviga Dobrin, Trzinčanka, usmiljenka v Radečah:

Knjiga je pač zaželjena in dobrodošla zlasti še vsem odsotnim rojakom, ki jih vodi življenjska pot po svetu.

Ljubezni do rodnega kraja pač ni mogoče izbrisati iz srca. V resnici je to ena največjih odповіdi, ki smo jih položili Bogu na oltar.

Ko čitam to veleznimivo knjigo, ne

morem več molče zadržati čustev, ki me navdajajo. Ne vem, ali naj bolj občudujem velikodušno požrtvovalnost in ogromen trud, ki je položen v to izbrano veliko delo, ali naj bolj strimim nad nepričakovano posrečenim dovršenim uspehom, ki bo ovekovečil hvaležen spomin na g. pisatelja te knjige in trajno netil ljubezen do predrage naše tržiške župnije.

Sprejmite moje iskrene čestitke in prisrčno zahvalo za to prekrasno in plemenito zamisel v proslavo 100 letnice naše prelube župne cerkve. Ljubi Bog naj Vas po božje nagradi!

In tako dalje. V podobnih zahvalah izzvenijo tudi druga sporočila. Upravičeno se je na slavnostni dan 7. junija tržiški rojak g. Kristijan Cuderman v svojem cerkvenem govoru s hvaležnostjo zahvalil g. pisatelju za poklonjeno delo.

Poslušajmo končno še strokovno kritiko g. profesorja Miklavčiča:

Trziško mesto je svet zase, po svoji prikupni legi v tesnem sorodenjskem kotličku ob Bistrici in Mošeniku, po svojevrstni strnjeni obliki, po posebnem ljudskem značaju, po gospodarski in socialni zgradbi, prav tako pa tudi po svojem skoraj zagonetnem zgodovinskem razvoju. Mnogoličen je ta svet, vendar kot ena življenjska usoda, ves umerjen njegov rod, vendar gospodarsko podjelen, živahen in delaven, brez hrupa in prešernosti, ponosen, pa povsem s seboj zadovoljen. V ozkem stiku je z ostalo slovensko zemljo, mnogo je prispeval k napredku naše kulture, gospodarstva in socialne obnove, vendar se ne šopiri in ne ponuja; hoče, da se mu prijateljsko približa, ga s spoštovanjem proučuješ, spoznaš in vzljubiš v celoti. Doktor ga nisi proučil, ga boš morda omalovaževal, ko ga pogledaš do dna, ga boš občudoval. Samosvoj, a lep in važen kos slovenske zemlje.

Kot je Trzin, taka je tudi Kraglova knjiga, za sedanje čase kar razkošno izdana, pestra in bogata po vsebini, vendar preprosta, po besedilu skromna, predvsem pa je kot celota izredno skrbna, vsestransko verna in zlasti še domača, ljubka podoba vsega kraja. — Že naslov da slutiti, kako je zasnovana: sestavljajo jo drobci, kakor kamenčki pri mozaiku. Pisani so, mnogovrstni, vendar nobenega ne manjka, skrbno so pregledani, do dna preiskani, tako da je slika res jasna in popolna. Tudi vsa živa je, ker je vanjo povzel vse, kar pomaga k pravemu umevanju tega življenjskega področja. Opis ima namen, da z zgodovinskimi drobci zajame vso domačinsko okolje, ki iz

njega izhaja razvoj in obstanek sedanjih tržiških meščanov. Obseg župnije je naraven okvir razpravljanja, knjiga podaja vse, pa tudi samo tisto, kar spada v družinsko kroniko župnijskih članov. Predstavlja nam žive priče preteklosti, razlaga jih po postanku in združuje v zaokroženo enoto. Iz sedanjega stanja se ozira nazaj, da nam olajša razumevanje ljudi, ki jih ima pred seboj. Zato je tudi vidik zbiranja in presojanja pretežno osebnosti, biografski in etnografski. Knjiga razčlenjuje vidne sestavine sedanjosti na prvine, ki jih je ohranila iz neposredne, še ne odmrle zgodovine. Zaradi tega izloča širše zgodovinske vidike, ki bi zanimali predvsem zunanji svet in ki še vedno čakajo rešitve (vprašanje kolonizacije obeh dolin, njune pripadnosti pod večja upravna področja, razmerja med »Ljubeljskim trgovcem« in sedanjim Tržičem, vprašanje prvotne cerkvene organizacije), čeprav vestno ugotavlja vse znanstvene izsledke. Podobno velja za zemljepisna vprašanja. A vse to bi presegalo stavljeni namen, splošno pa je tudi ugodneje, spoznati gotovost, kakor segati v neizvestnost in se baviti s snovjo, ki koristi samo teoretični znanosti... Pisatelju je Tržič res svet zase, zato ga niti ne primerja z ostalimi vodilnimi gorenjskimi naselbinami, ki so mu podobne po talni zgradbi, gospodarskem temelju, prometu in postanku (Jesenice, Kropa, Kranj, Škofja Loka). Ostalo je pri tem, kar je znano tudi sicer, da se je Tržič razvil

iz podložniške vasi v oblasti Gutenberga in Neuhaus, dobil trške pravice 1492, ki so jih uživali izključno samo obrtniki (prim. Železniki!), 1. decembra 1926 pa dosegel mestne pravice, že močno preurejen v pomembno industrijsko, trgovsko in prometno postojanko. Pisateljeva velika zasluga pa je, da je podrobno očrtal vse vodilne gibalne sile sedanje lepe naselbine in nam odgrnil duhovno podobno, ki jo je kraj sam izoblikoval v zadnjih stoletjih po svojih družinah, možeh in ženah. Mnogo je med njimi takih, ki so zgodovinsko zelo pomembni, mnogo drugih pa stopa s tem v novo luč. Tako Kraglova knjiga more in mora postati nujno potrebna za vsakega Tržičana, važna pa je tudi za vsakega zgodovinarja, gospodarstvenika in geografa.

V. Kragl je za svoj namen zbral ogromno gradiva, izčrpnije kot bi ga mogel kdorkoli, in ga razporedil v naslednja poglavja: Kraj in prebivalci, Gospodstvo Tržič, Cerkev, Šola, Zdravstvo, Sodstvo, Davkarstvo, Promet, Občinska uprava, Obrt in industrija, Domačini, ki so študirali, Statistika, Vojne stiske, Dobrodelnost, Društva in Domače iveri. Zvečine so mu prav dobro uspela. Kdor hoče dobro poznati sedanji Tržič, mora seči po tem zanesljivem vodniku! S tem je knjiga dovolj označena in priporočena. Pisatelju in založniku pa gre priznanje, da sta svoj namen popolnoma dosegla in lepi del naše zemlje svetu vredno predstavila.

Lepo je bilo

»Slatljena sveta Trojica in nedeljiva Enota: zahvalimo se ji, ker nam je izkazala usmiljenje.« — Tako se je glasila vstopna pesem pri sveti maši na praznik svete Trojice 7. junija. V naši župni cerkvi so mnogi duhovniki na ta dan pričenjali s temi besedami sv. mašo, peli so te besede po krasnem napevu profesorja Tomca naši cerkveni pevci, pela so te besede v različnih oblikah srca vseh tržiških župljanov.

Dnevi stoletne slovesnosti posvečevanja naše cerkve in dnevi priprave na to proslavo so bili res dnevi božjega usmiljenja. Vse naše priprave je očitno blagoslavljal Bog na priprošnje farne patrone Matere božje.

Prav za prav smo se pripravljali dobri dve leti. Saj smo pod tem vidikom napravili nove orgle leta 1934. in v letu 1935. smo očistili cerkev v notranjosti. In naša dekleta in žene so že lani na-

pravile načrte in začetna dela za mnoge nove cerkvene predmete, ki jih je cerkev za stoletnico dobila.

Kako je bilo v slavnostnih dneh, je sedaj še vsem v živem spominu. Svojim zanamcem pa v teh vrstah ohranimo kratek popis.

Duhovne vaje za posamezne stanovce od 17. do 31. maja so bile lepe in kar dobro obiskane. Vodil jih je g. misijonar Ludovik Šavelj iz Ljubljane in pri spovedovanju so pridno pomagali gg. sosedge. Čez 6000 sv. obhajil je bilo tiste dni razdeljenih. Temeljita notranja priprava je dala podlago zunanjim slovesnostim.

Razstava novih cerkvenih predmetov na oba binkoštna praznika je vzbudila splošno občudovanje. Čez sto predmetov oziroma garnitur je bilo lepo razvrščenih v spodnji sobi in veži kaplanije. Nov velik tepih, krasen

bel in z zlatom tkan plašč — dar štirih neimenovanih, lep črn plašč — poklonilo bratovščine sv. Rešnjega Telesa v Ljubljani za tržiške darove, dve krasni garnituri antependijev za veliki oltar, osem koreteljev z umetniškimi ročnimi deli, albe, pregrinjala, številni različni prti in prtíci, dva svileni plaščka za ciborij itd., vse je vzbujalo občudovanje in pričalo o darežljivi požrtvovalnosti faranov in posebej farank. Ogledali so si razstavo vsi stanoví župnije in vsak je bil vesel, da dobi skupni dom župnije toliko novega in lepega.

Tridnevnic pred slavnostnim dnevom je bila dobro obiskana. Deževalo je, pa dež ni oviral notranje in zunanje neposredne priprave. Lepo je bilo v četrtek zvečer pri slovesni sveti uri v župni cerkvi, ki smo jo opravili z govorom, petjem in molitvijo; prísérno je bilo v cerkvi sv. Jožefa v petek zvečer, kjer smo se v svitu številnih sveč priporočali patronom-zavečnikom Tržica.

Okras cerkve in okolice je bila častna zadeva vse župnije. Bistričani, in posebej predilnica, so pripeljali peska na pokopališče; šentanci in Dolinci so poklonili čez 50 mlajev; tržiška in okoliška dekleta so pa napeletla vencev, da je bila vsa cerkev in okolica z njimi okusno prepletena. Gospe in žene so oskrbele izbranega cvetja za vse oltarje cerkve in naravnost žarela je cerkev v svežosti in lepoti.

V soboto je deževalo in tudi v ponedeljek. Le v času, ko smo slovesnosti imeli, nam je bil Bog dober. Zbirali smo se v dežju k sobotnim večernim litanijam, ko smo pa šli na pokopališče, je prenehalo deževati. Pobožnosti v soboto zvečer je vodil g. župnik A. Kocjančič, kot najstarejši duhovnik-rojak, na pokopališču je pa govoril lep spominski govor rojak g. župnik Kragl Viktor. Žarelo je pokopališče v morju lučk in lepo smo se oddolžili spomenu prednikov.

V nedeljo zjutraj je cerkvena godba priredila lepo budnico, slovesno je oznanjalo zvonjenje in streljanje slavnostni dan. Ob šestih je lepo pridigal rojak g. Kristijan Cuderman, ob osmih naš stari prijatelj, bivši kaplan g. Viktor Zakrajšek. Slovesen obhod duhovščine s pevci in kropljenje cerkve je otvoril glavno službo božjo, ki je bila ob desetih in prenašana tudi po radiu. Slavnostni govor je imel kranjski g. dekan in bivši tržiški župnik Matija Škerbec, pontifikalno sv. mašo pa mil. g. stolni prošt in bivši tržiški kaplan Ignacij Nadrah. Stregli so pri sv. maši rojaki-duhovniki in bivši gg. kaplani.

Akademija popoldne, obisk gg. ministrov, g. bana in drugih odličnikov, vse to je napravilo lep vtis.

Večerna procesija s kipom Matere božje je bila krona. Ves Tržič je žarel v lučih, zastavah in cvetju. Vse je pelo. Na stolpu župne cerkve je pa žarela v krasni izpeljavi in številnih žarnicah številka 100, ki je oznanjala, kaj je vzrok vseh izrednosti in pobožnosti. Govor po procesiji, posvetitev božjemu Srcu in zahvalnica je zaključila lepo slovesnost.

Drugo jutro smo imeli še opravilo za mrtve in s sklepom, da z navdušenjem svojih prednikov hočemo živeti s farno cerkvijo drugo stoletnico, smo pričeli podrobneje razmišljati, kaj nam je Bog v teh dneh naklonil. Tisočera Mu hvala!

Ta proslava je priklicala v Tržič mnoge rojake in tudi bivše tržiške dušne pastirje ter sedanje in bivše gg. sosede. Mnogi so nas pa spremljali pri radijskem aparatu dopoldne pri sv. maši in popoldne pri akademiji. Vabljenih je bilo skupno 65 gg. duhovnikov. Seveda mnogi niso mogli priti vsled zaposlenosti na svojih postojankah. Bilo je pa dopoldne pri sv. maši ravno 30 gospodov duhovnikov, katerim so se popoldne pridružili še trije. Hvaležni smo jim!

Bogu hvala in čast za lepe dneve, ki jih je doživljala naša župnija v jubilejnih slovesnostih. Milost Očeta in Sina in Svetega Duha, ki je rosila na našo župnijo v obilici, naj ostane pri nas in naših zanamcih!

Zahvala pa bodi izrečena tudi

vsem tistim, ki so svoje človeške moči in zmožnosti za jubilej razgrnili z vso blagohotnostjo za Gospoda in našo ljubljeno farno cerkev. Premnoge nevidne in vidne žrtve so bile doprinešene. Na priprošnjo Marijino, ki je čuvarica naše župnije, naj plačuje Bog!

Zakrajšek Viktor:

Po tržiških slovesnostih

Tržiške jubilejne slovesnosti so za nami. Pokazala je lepo tržiška župnija, da je in hoče biti krščanska. Šele sedaj razbiram razne vtise in res ne vem, kateremu bi dal prednost. Vse me je kar nekam prevzelo. Zraven pa mislim na svojo župnijo tu na Kosovem polju in jo primerjam tržiški. Koliko dela še čaka, da bi bila tudi janjevska župnija približno tako urejena kot je tržiška! Drugega ne morem reči kot to: Iz srca se Bogu zahvaljujem za lepe tržiške dneve in župniji čestitam!

Na knjigo o Trziču sem pa včasih kar hud. Na pisalni mizi leži namreč vedno pred menoj in večkrat me zmoti, da prekinem delo in prebiram knjigo, ki je verna slika cele tržiške župnije. Kot da sem v Trziču, se mi zdi ob branju in ob njej mi tako oživijo spomini na dneve mojega kaplanovanja v Trziču, da za nekatere trenutke res pozabim na svoje župnikovanje na Kosovem polju.

Še nekaj naj povem. Huda skušnjava me je morila prav na slavnostne tržiške dni. Skoraj bi bil hotel postati cerkveni — tat. Ko sem pred oltarjem in v zakristiji gledal premnoga krasna cerkvena oblačila in zraven mislil na revno zakristijo pri sv. Miklavžu v Ja-

njevu, me je obšla zlobna misel: Kar velik zaboj bi napolnil in bi se odpeljal z njim proti jugu...

Ko smo končali letos v Janjevu procesijo sv. Rešnjega Telesa — prav lepa je bila —, mi je dejal cerkveni ključar: »Gospod župnik, nov pluvijal bo treba kupiti. Kakšnega ste imeli danes!« Odgovoril sem mu: »Sam to dobro vem, toda julija bomo začeli z zidanjem zvonika.« Nato sva oba umolknila... No, podobne brige ima kar vsak župnik. Tudi tržiški ni brez njih, samo toliko mu je olajšano, da ima za seboj dobre, uvidevne in darežljive farane, ki so vneti za lepoto cerkve in službe božje.

Po tej proslavi Trzičani prav iz srca lahko rečete: Hvala Bogu! Skrbite, da bodo vsi zunanji izrazi verskega navdušenja ohranili korenine v Vaših srcih. No, kar prepričan sem, da Vas je ta proslava zelo dvignila v dobrem in da boste v bodoče še bolj navezani na svojo župno cerkev.

G. Viktorju sem obljubil nekaj novih *cerkvenih predmetov in nekatere požrtvovalne osebe so že obljubile pomoč. Po tolikih domačih delih je že kar težko splošno prositi, zato naj njegovi prijatelji izročijo sami darove za cerkveno platno v župnišču ali pri odbornicah Marijinih družb! — Župnik.

To in ono

Misijonski teden imamo v naši župniji že več let okoli praznika sv. Cirila in Metoda. V tem tednu nabirajo dekleta letne prispevke in darove za misijone. Vsako leto je bila ta nabirka doslej uspešna in ne bo zaostajala pač tudi letos. Prav letos obhajamo 1050-letnico smrti sv. Metoda in v Mariboru so velike svečanosti v počastitev škofa Slomška, ki je med Slovenci razgibal umevanje apostolskega dela sv. Cirila in Metoda. V dejanju pokažimo vsaj z majhnim darom, da smo hvaležni za dar svete vere, ki je naš največji zaklad. Polovico nabirke je namenjene Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, polovico pa Družbi za širjenje vere. Nabiralke se bodo oglasile tekom meseca julija v vsaki hiši in naj bodo z ozirom na plemenit namen prijazno sprejete!

Na Ovsiške gredo počastit Trzičani sv. Valentina vsako leto na nedeljo po prazniku sv. Petra in Pavla. Tudi letos se vrši to romanje v običajnem redu.

Knjige o Trziču je v župni pisarni še dosti na razpolago v vezani in broširani izpeljavi. Kdor jo želi še kupiti, naj se kmalu oglasi! Čez leta bo ta knjiga za vsako družino pač dragocena. Tudi slavnostna številka Cerkevne glasnika je še na razpolago. Ta številka naj bo s to-le vred družinski spomin na lepe dni. Ker je razkošna slavnostna številka ostala s prispevki naročnikov neporavnana in ker je tudi ta številka bolj obsežna, stane tudi juljski Glasnik Din 2.—

Iz rimskokatoliške vere je izstopila in se je pridružila starokatoliški cerkvi Mikič Justina, rojena v Trziču 26. IX. 1902. Imenovana biva sedaj na Kokrici pri Kranju.

Oznanila za julij

1. Praznik presv. Krvi Gospodove.
2. Obiskovanje Marije Device.
3. Prvi petek v mesecu. Ob šestih je sv. maša pred Najsvetejšim. Na predvečer je v župni cerkvi skupna molitev svete ure od osme do devete ure.

5. V. nedelja po Binkošti in god slovan-skih apostolov sv. Cirila in Metoda. Obenem prva nedelja v mesecu. Zjutraj pri šesti sv. maši, ki je pred Najsvetejšim, je skupno mesečno sv. obhajilo mož in fantov. Po pridigah in popoldne pri litanijah se moli molitev za zedinjenje vzhodnih kristjanov.

12. VI. nedelja po Binkošti in god sv. Hernagore in Fortunata, patronov ljub. škofije.
14. Obletnica posvetitve prevz. g. knezoškofa Gregorija Rožmana, vladike ljubljanske škofije. Visoki knez bodi v molitev priporočen!

16. God Karmelske Matere božje. Ob šestih je orglana sv. maša za žive ude karmelske bratovščine. Ta dan morejo dobiti v naši farni cerkvi verniki popolne odpustke, kadar obiščejo cerkev in molijo v namen svetega očeta. Ti popolni odpustki se morejo dobiti od 15. opoldne do 16. opoldne. Seveda je potreben tudi prejem svetih zakramentov. Člani škapske bratovščine morejo prejeti še posebne odpustke danes ali v osmini pod navadnimi pogoji.

17. God sv. Aleša. Ob šestih je orglana sv. maša po namenu Dolincev in med sv. mašo je običajno darovanje.

19. VII. nedelja po Binkošti in god sv. Vincencija Pavelskega. Službe božje so v navadnem redu. Popoldne ob dveh je skupen shod za karmelsko bratovščino in za dekliško Marijino družbo. Nato so pete litanije Matere božje in končno običajno darovanje za slovesno opravilo naslednjega dne. Po vsem tem je v kapelici sprejem novih članov v karmelsko bratovščino.

20. Ob pol šestih so velike bilje in nato slovesna črna peta sv. maša z leviti za vse umrle ude karmelske bratovščine. Po sv. maši je obhod po pokopališču, kjer je libera za umrle pred pokopališko kapelico.

25. Sv. Jakob. Ob šestih je orglana farna sv. maša.

26. VIII. nedelja po Binkošti in god. sv. Ane. V župni cerkvi so sv. maše v običajnem redu. Ob deseti uri je sv. maša s pridigo in darovanjem tudi v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljcem. Pred šesto sv. mašo je skupno sv. obhajilo za žene.

29. Celodnevno čiščenje sv. R. T. v kapeli Dekliškega doma. Sv. Rešnje Telo bo izpostavljeno zjutraj od šeste ure do šeste ure zvečer. Pričetna pobožnost s sv. mašo se vrši zjutraj ob šestih, zvečer se pa vrši ob pol šestih kratek govor in nato slovesne pete litanije Srca Jezusovega z zahvalno pesmijo. Ure čiščenja si razdelijo med seboj prebivalke Dekliškega doma, a vljudno so vabljeni tudi drugi verniki, da gredo ta dan v to kapelo počastiti sv. Rešnje Telo kadarkoli, zlasti pa v popoldanskih urah.

31. Sv. Ignacij.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 5., vesoljna odveza 2.
Dekliška Marijina družba: shod in skupno sv. obhajilo 19.

Marijina družba za žene: shod in skupno sv. obhajilo 26.

Karmelska bratovščina: shod 19., sv. maši 16. in 20.

Sv. maša na Kofcah: vsako nedeljo ob 10.
Mesečna sv. spoved šolarjev: dečki 18., deklice 25.

Župnijska kronika

Maja v naši župniji rojenih: 13.

Maja v naši župniji poročeni:

1. Ahačič Ignacij, čevljar pri »Peko«, Tržič, Ljubljanska cesta 54, in Rojce Franciška, hči posestnika, Tržič, Ljubljanska cesta 42, poročena 2. maja.
2. Mrak Janez, mizar v predilnici, Bistrica 52, in Jožefa Žerjal-Marinšek, sobarica, Bistrica 50, poročena 3. maja.
3. Terdina Lavrencij, predilniški delavec, Bistrica 27, in Slapar Franciška, delavka na žagi, Pristava 7, poročena 16. maja.
4. Prevodnik Jernej, fužinski kovač, Tržič, Ulica Ahačiča Franca 4, in Roblek Jožefa, zasebnica, Dolina 104, poročena 17. maja.
5. Mlinar Rudolf, slikarski in plesarski pomočnik, Tržič, Ljubljanska cesta 32, in Pehare Marjeta, predilniška delavka, Tržič, Ljubljanska cesta 32, poročena 30. maja.
6. Kogoj Jožef, kovaški pomočnik, Tržič, Na Blekah 5, in Kozamernik Angela, predilniška delavka, Tržič, Na Blekah 5, poročena 31. maja.
7. Knific Avgustin, predilniški delavec, Tržič, Pot na pilarno 10, in Benedik Ivana, predilniška delavka, Tržič, Na Blekah 7, poročena 31. maja.
8. Kunst Karel, predilniški delavec, Tržič, Ljubljanska cesta 40, in Špendal Ida, prešivalka, Tržič, Ljubljanska cesta 54, poročena 31. maja.
9. Pirjevec Stanislav, brivski pomočnik, Tržič, Ljubljanska cesta 12, in Kalan Pavlina, predilniška delavka, Tržič, Ljubljanska cesta 42, poročena 31. maja.

Maja v Tržiču pokopani:

1. Kopač Franc, bivši usnjarski delavec, rojen 30. X. 1852 na Rupi pri Kranju, poročen 30. I. 1882, umrl na Bistrici 56, dne 9. maja.
2. Mally Ida, vdova usnjarskega veleindustrija, rojena v Tržiču 6. I. 1862, poročena 14. II. 1881, umrla na Dunaju 10, in pokopana v Tržiču 14. maja.
3. Mandič Damijan, sin tovarniškega delavca, rojen in umrl v Tržiču za Mošenikom, dne 20. maja.
4. Meglič Franc, sin posestnika, rojen pri Sv. Ani 18. X. 1910, umrl v ljubljanski bolnici 22, in pokopan v Tržiču 24. maja.

Majska poročila od drugod:

1. Vogelšek Franc, rojen v Tržiču 29. I. 1936, je umrl v Zgornjih Pirničah pri Smledniku dne 30. maja 1936.